

A TAM HÓRE NA BODÓNĪ ...

... alebo subjektívne ako som to zhlíadol ja, bo som všetko zhlíadnuť nedokázal.

„ A ja idem do kurzu tiež. Palošku, ideš se mnú?“ To Palošku nepatrilo mne, ale Krčovi a ten dotaz predniesla moja pani. Krčo však v danom termíne sa hanebne ukrýval s rodinou na Medvedej souteske in Österreich, čo možno nie je ten najspisovnejší názov, ale nám je to jedno, že? No a keďže Pavol som tiež a ešte aj vo funkcii manžela, tak som holt musel doprovodiť vykonať ja, čo ale zase až taký trest nie je, ako je aj pravda. Hurá na severovýchod.

SOBOTA: Vyspinkaná vystupuje záhorácka trojica v Prešove z rýchlika a skúsené kroky dvoch už „druhoročákov“ suverénne smerujú k parkovisku, kde sa vykoná tradičné zvitanie okrajového (rozumej západného & východného) obyvateľstva Slovače. Tento rok je pre nás pozhnanec Jarin, ktorému sa pri tejto príležitosti nacpeme do auta, doplnení Žužou, ktorá je vlastne tiež okrajová, lebo je z Oškerdy. (si z Oškerdy Žu, že?) Tolko nezáživný úvod hlavnej časti reportáže a teraz už fakt priamo z Bodone. Mojou úlohou je všemožne vyjsť manželke vo všetkom v ústrety, aby sa tu cítila báječne no a hlavne zoznámiť ju s Milankom. Zsvätení vedia, že popri tejto úlohe je nejaký výcvik až druhoradý. No a zakiaľ prebieha zoznamovací rituál, pochopiteľne aj s ostatnými (pochopiteľne až po Milankovi), postarám sa o bývanie a nachystanie výstroja. Potom nástup, Kalík to tu tradične uvedie a dá hneď aj novicom, teda aj Maryške mojej, najavo, kto je tu najväčšia autorita. Pomôžem svojej dáme do „korzetu“ a - odvolávajúc sa na vedu pedagogickú - odovzdávam ju do rúk Jankovi, do skupiny ktorá ide najprv precvičovať uzly. Jednako som presvedčený, že keď nebudem stáť stále pri nej, viacej sa naučí a jednako trochu tej ehmmm ... akožemazáckej ješitnosti, nie? Idem sa driapať na *Tatránku* <http://bodonovica.meu.zoznam.sk/album/lezecke-mapy/#a08-panorama-jpg1> Barty je môj horalový parták a už je aj vydriapaný a zašandovaný a dokonca ma istí. Tak v tomto máme my dvaja premiéru. Vyleziem si pravú aj ľavú stranu, potom si zlaním previs a Špinavú a ešte potom fotím svoju vyvolenú, ako zápasí s prusíkmi. V úväzkoch jej to svedčí, veď nakoniec ako každej. Velmi si pochvaluje svojho pedagóga za jeho prístup (áno, Janku, reč je o tebe, z mojej strany prijmi prosím skromné poďakovanie). Bartík je stále uväznený vo svojej funkcii ističa, lebo je tiežmazák. Samozrejme som tu prvorado ako doprovod, musím si svoju Maryšku zdokumentovať aj pri zlaňovaní, takže zase hore na skalú. Nad previsom sa na hrane chystá spustiť dole Betka a tradične sa tvári v zmysle niečo ako: *čo ja tu vlastne robím?* On ten okamžik, než sa človek dostane cez prah býva taký srandovný, jeden sa cíti trochu neisto, keď sa má zveriť lanu, miesto nohám a tak trochu zneužívam jej postavenia, aby som mohol chvíľu robiť machra dobre mienenými radami. Pritom Betka je „služobne“ ďaleko nado mnou, že? Presúvam sa dozadu k ... a možno teraz trochu trepnem, možno sa presne netrafím, ale ono sa za to vari nestriela - takže *Zuzu* a *LH*. Chlapci Štofaňáci, ktorých poznám, istia niekde hore vysoko nevelkého šikovného človečika, ktorého zatiaľ nepoznám a ktorý sa pohybuje pri štande v druhej tretine prvej menovanej cesty. Potom zlezie a konečne poznávam sympatáka Palina Hrehu, ktorého meno na doteraz zdravilo zatiaľ len zo spoločných PREVYK-mailov. A že či si to tam hore nechcem ... ja a lezenie sme sa doteraz nejako zvlášť nekamarátili, ale veď treba toho vyzkúšať čo najviacej, aby som na rok mohol vhuľnúť do druhej životnej 50-ky ako plnohodnotný

občan. Ide to, samozrejme len do výšky štandu - som istený zhora - ďalej už je previs a to sa ma netýka. Od samej radosti zo seba sa ovešám čútorama ako profesor Lomcovák v jednej z poviedok Šimka a Grossmanna a navediem mladšieho Štofaňáčka, aby sme šli po vodu, lebo ma čaká varenie.

Poobede. Akosi už ma to automaticky zavialo tam dozadu. Palino upevňuje štand hore nad LH a Štofaňák Brothers už sa šplhá hore, jeden za druhým. Potom ja a človeka to tak volajako začne baviť ... no celkom som na seba hrdý, keď vyleziem, reku bohviečo som zdolal. To ale netuším, že všetci ostaní po mne sa tam budú šverhať normálne v pohode. Trebárs taká Betka, Barti, Dena a dokonca záhorácky člen SVT spolku č.3, leda Luboš. No a ja s nimi niektorými nacvičujem dolné istenie, bo mám doma malého prčka, ktorého na nejakú skalú netreba dlho nahovárať, tak nech môže skúšať aj trochu vyššie. Což o to, Betka je lahunká, to taký Lubo váži cez metrák. Bezpečnosť predovšetkým, žiadam okolie o zvýšenie statickej základovej záťaže, takže sa viaže ku mne Barty s Milankom, ktorý sa medzitým zjavil s foťákom, aby si doplnil svoju unikátnu zbierku záberov dám v úväzkoch. Ony síce v podväzkoch vyzerajú tiež okulahodiaco, ale to máte v kadejakom béčkovom časáku ... No proste tam robíme malé show, dobre sa pri tom baviac. Na *Kolaps* medzitým v pohode vyšplhá Pavlík Hrehovic, lebo má lezečky a je šikula. Potom sa cez prvý úsek v zápornom sklone pokúšajú Štofaníci, možno aj úspešne. Asi v polovici je blbé miesto s dômyselne zašitým chytom, ktorý som ovšem ja neobjavil a porúčal sa do lana. Samozrejme totie prvé dva metre som obišiel strategicky zlava po začiatku cesty *Na záver*, načo sa tam zbytočne zdržovať, keď to aj tak neprejdem, nie? Tak to ostatne činia aj ostatní, len mi pokazili radosť tým, že všetci vyliezli hore. Môj druhý pokus rafinovane blbé miesto obísť sprava sa nezdaril a keďže som potreboval dať odpočinúť rukám, nechal som sa spustiť. Na tretí pokus nedošlo, lebo zazvonilo koniec vyučovania. Bolo pol šiestej a to sa takmer všetci zhromaždili pri ohnisku, ovšem pozor, nie na teóriu, ale neromanticky pri tranzistoráčku (ktorý priniesol narušiac študijnej morálky Barty), lebo práve začínal s Čechmi „bratrovražedný“ semifinálový boj s pukom, a to sa započúva aj taký športový analfabet, ako ja. Takmer všetci preto, že „pan rídící“, teda Kalík, naďalej s pár ortodoxnými kurzistami, ktorý dali rozumnejšie prednosť výučbe, fungovali pod bralom a všeobecného vlasteneckého radovania sa z úspechu našich hokejistov sa nezúčastnili. Treba ale oceniť jeho veľkorysosť, že netrval za každú cenu na stanovenom rozvrhu, ale nechal nás tam udržovať si adrenalín rozhlasovými vlnami. Myslím, že to bol Ríšo, kto navrhol tipovanie výsledku. Vyhral trápne majiteľ rozhlasovej škatulky.

Po hokeji sa už len sedelo u ohňa, Kalo prednášal teóriu na Dene, ktorá má z pedagogického hladiska na to ideálnu anatómiu a odev (rozumej dráha slučky sa nestráca v záhyboch voľného šatstva a presne akurátne poprsie nezacláňa výhľadu na uzol), predviedol praktickú ukážku, ako vyrobiť sedák z nezोшитеj slučky. Praktický nácvik búrky sa tento rok pre „nepriazeň“ počasia nekonal.

NEDELA: Budím sa tradične skoro. Okolie ohniska prázdne. Kalenský, najranejší ranostaj, tam nie je! Zneistel som, harmónia prírody je narušená, alebo je to nejaké strašné znamenie? Moja trampská podstata velí hneď po vymočení urobiť oheň, pahreba je ešte žeravá, stačí zopár vetvičiek a rozfúkať. Kalík za dostaví krátko po prvých plamienkoch a nadáva na bodoňskú kukučku. Kameň mi sadol zo srdca, lebo ved' ten celosvetový príuser je ohlásený až na december a ja musím v pondelok do služby. Postupne sa kurz budí do krásnej nedele, zo stanov sa vyťahujú kurzisti a kurzistky a tí potom z tých istých stanov vyťahujú nádobíčko na raňajky a po ňom nádobíčko na lezenie a zliezanie. Kurz pokračuje, ja balím stan a študujem ústupovú cestu. Máme síce dohodnutý odvoz, a rozhodujeme sa neobťažovať dobráka Jarina aj dnes a volíme dostavník zo Zlatej Bane. Pýtam sa Maryšky, či si chce ešte skúsiť nácvik *ferratov*. Po drobnom objasnení o čo to vlastne ide, že teda nie, že ideme.

Záhorácky Luboš už vyrazil. On je taký prvec. Prvý sem dorazil, prvý vyrazil, teda ak nerátam tých, čo odchádzali nocou temnou. Lúčime sa, s najbližšími aj spontánne a vyrážame tiež. Záhorácko leží totiž ďalekóóó, vela kopcov z vlaku uvidíme.

ZHOHOTENIE: Milanko si objednal článoček, Milanko nech sa páči. A inak platí veď to, čo vlni – **JE TU DOBRE!**

BOMBÓNIK: velmivčasneranný minidialóg zo stanu, pre ktorý sa nekompromisne rozhodla kurzistka ako pre najjednoduchšiu formu bivaku: : „Ty si tu ešte?!“

„ Nie!“

Pavol „Bača“ Benža